

הביצה שלא התפוצצה

(המשך מעמוד 25)

ארצות-הברית שלא לנהל משאומתן עם אש"ף, שהפקירה את אש"ף לידי הסובייטים והמתקמת כיום בצורה חמורה במדינות האמריקאית).

היה מוכן לקברניטי ישראל שזה יהיה גם הפעם. כשבוע שעבר נזכר דעתך, לפתע פיתאום, כי אין הדבר מוכן מאלינו כלל וכלל.

מנחם בגין אינו טיפוס של סוחר. יש לו מושגים של כבוד לאומי ואישי, ונראה כי בקמפידייו לא רצה להציג את עצמו כמי שמוכר עניינים חשובים תמורת כסף. כתוצאה מכך נשארו העניינים הכלכליים מרומזים בלבד, בלי הסכם ברור. גישור שים שנערכו בנושא זה אצל האמריקאים לא גילו מצידם תלהבות ליוזמה עצמית בתחום זה.

ממשלת-ישראל הניחה כי ארצות-הברית תשלם ביד נדיבה עבור בניית שדות-התעופה הגדולים החדשים בנגב והחיימוש שצה"ל יודקק לו בעיקבות היערכותו הח"דשה, בתוספת באקשיש כלכלי גדול כדי להמתיק את הגלולה.

נראה כי הנשיא קארטר השהה את ההסכם הפורמלית לכך — אולי כדי להחזיק בידיו מכשיר חשוב ללחץ על ישראל. לגבי איש כמו משה דיין, המנוסה בדבר רים שכאלה, יכולים שנים לשחק במישחק הזה. השהיית המשאומתן, ויצירת אווירה של משרון או כימעט-משרב, עשויה הייתה, לדעתו, להוכיח כי ישראל יכולה להזיק לארצות-הברית וליוקרנות של קארטר, ואינה צריכה להיכנע לכל לחץ.

הבה ניתן להם להתכשל כמה ימים במיץ של עצמם, אמרה נז"שה זו, "זה ימריץ אותם לקבל עני עצמם את ההחייבויות שאנחנו מעוניינים בהן."

לחץ על הממשלה:

סמכויות

ג ורם אחר הוא זה שדין עצמו צ"ב יע עליו, בהופיעו בטלוויזיה הישראליית.

הוא אומנם נתמנה כראש-הממשלה תחת ששנים יופיעו בווידיאו ב" מעמד שונה. היה זה מעשה קטן, אך מביע מעותי, מצד בגין — "להוריד את הראש" לווידיאו.

אך דיין לא קיבל את הסמכויות הדרור שות לניהול גישה של המשאומתן. כמו המצרים, התלויים בכל דבר במוצא-פיו של נשיאם, נשאר דיין תלוי בכל פרט ופרט בהוראות מירושלים.

הדבר יוצר מצב מסורבל מאין כמוהו. כשבא גימי קארטר לשני הצדדים ב" בלייר-האוס ומציע להם נוסח-פשרה ב" סעיף כלשהו, אין הם יכולים להסכים. גם כשהם עצמם משוכנעים, עליהם לשכ" נע בטלפון ובטלסק את הבוסים שלהם.

כצד הישראלי, צריך בגין, אחרי שהש"תכנע, לשכנע גם את הממשלה, שחבריה — ובייחוד עושיה-הצרות המיקצועיים בה, מנצלים ליה הדוממות כדי להיות חשובים.

ניתן היה להבין מדבריו של דיין שזה נמצא לו. במקרה הטוב ביותר אין לדיין סבלנות כלפי בני-אדם. בייחוד כשהוא סבור שהם אפסים (וכך הוא סבור) לגבי כימעט כל חברי הממשלה הנוכחית). בור שינגטון מרגיז הדבר את דיין שביעתיים.

הפתרון שמצא — לעכב את המשאומתן באופן דרמטי יכוד לשמש גם כמקסימום כלפי חבריה-המשנה, כדי לא לזק אתם דתת זו את הסמכויות הדרושות כדי להשיג טיטה של הסכם, כדי הטרדה וימומות, ואף שעה שעתית.

מעשרה-השהיה שימש, איפוא, כמכשיר רב-תכליתי, שנועד להרוג כמה וכמה זכ"ב בים במכה אחת.

אך אין הדבר מוריד מחשיבותה של המחלוקת הבסיסית בין ממשלת-ישראל מצד אחד ובין ארצות-הברית ומצריים מצד שני.

לממשלת-ישראל נרמה שהיא מחזיקה את ארצות-הברית כגרון, ויבוקה עתה להכריח אותה לחתום עני שולם שיהיה נפרד לגמרי. דעתי תה, אין ארצות-הברית יכוד עוד לסגת, ועל כן ניתן לדחוק עניו עד הסוף.

אל-סאדאת, מצידו, אינו מוכן לכך. ה" לחוג לא כתנועה שהובסה בכוח השררה, אלא ככוח שניצחה בכוח ערכיה.

פלמ"חניקים זינגר, שדה ותיירוש החבלן, השודד וה שרצה להקים את הפלמ"ח מחדש

בנכדיהן, "אתם לא תאמינו" הסביר אחד האבות לבניו, "כל אלה היו פעם חתיכות. לא היתה אחת בפלמ"ח שלא היתה חתי כה. כל מי שרק חשבה את עצמה חתיכה, הגיעה לפלמ"ח."

השימחה האמיתית החלה כשנפתחו ה" תחרויות הפלוגותיות. נבחרות של יוצאי רם מיבצעים, בו היה עליהם להפגין את כושרם בסחיבת תרנגולות, בטיפוס על חבל, בפירוק והרכבת סטנים, בהערמת מגדלים של ארגזים, בתרגילי כושר על מיורון ובהעברת מים בכוסות מחבית לחבית. כיוון שהניקוד לפלוגות ניתן לא רק על הביצוע אלא גם על המוראל, התחרו הנבחרות זו בזו בשירה ובריקודים, כשהבריהם

פלמ"חניק פרנקל האיש שהמציא את הקפא"פ

הפלוגות היו צריכות לעבור מסלול של ומישפחותיהם של המתחרים מעודדים ארי תם בשאגות קולניות.

מוסה פרנקל ניצח על המיבצע למרות שישים שנותיו. מוטה היה מדרין הספורט הראשי של הפלמ"ח והתפרסם כאיש אשר פנים את הקפא"פ — קרב פנים-אל-פנים באמצעות נאבוטים. מי שנחשב ב" שעתו ל"שלייר" של הפלמ"ח והיה אחר כך קצין חינוך-גופני בצה"ל, נראה גם כיום כמי שמשוגל להכריע בכוחו הגופני צעירים ממנו.

עת ערב החלה נהירת האלפים והגיעו גם המפקדים, אנשי הפלור גות התערבו זה בזה והפכו למישפחה גדולה אחת. כשהורים מספרים באוזני בניהם ונכדיהם על מעללי גבוריהם, "זה השודד" הצביעו על גבר גבהיקומה ומ" מושקף, בעל חזות של פרופסור. "השודד" לא היה אלא עובד שדה, כיום מנהל מיפעל לאלקטרוניקה בקיבוץ הראשון של הפלמ"ח, בית-קשת, ועובד ענף הכותנה. הוא התפרסם כמפקד "מיבצע שודד", בו

(המשך מעמוד 27)

פלמ"ח הומוגני מבחינה פוליטית, כשאני שיו מזהים את עצמם עם תנועת-העבודה בכללה ועם אחדות-העבודה והקיבוץ ה" מאוחד בפרט — לסני שאלה התפלגו והת" פצלו — מפורזים כיום יוצאיו בכל קצות הקשת הפוליטית. כולל הליכוד, וגם ה" פלמ"חניקים שבלכוד היו שם.

זה היה מיפגש אנושי של אנשים בעלי מיטען חוויות, ערכים וסיגנון משותפים שבאו להפגש את האתמול שלהם. ומה ש" היה משותף לכולם הוא שאף אחד מהם לא היה רציני. כולם שפעו חיובים, צהלה ואופטימיזם.

אמר המושרר חיים גורי בעצב: "זה, כנראה המיפגש האחרון..."

כ גם מעין זה עמד להיערך בדיוק לפני חמש שנים בפארק הירקון ב" תל-אביב. עשרה ימים קודם לכינוס, פרצה מילתמת יום-הכיפורים.

הפעם היה לכנס אופי של פיקניק המוני. הפלמ"חאים המושבעים — ב" ניהם כאלה המתנהגים, מדברים ומת" לבשים כאילו הפלמ"ח מוסיף להתקיים עד היום, וזאת רק שאלה של זמן עד שייקראו שוב לפקודה — הגיעו למקום בחמולות עם ציוד ומזון. הם התכנסו בחבורות, לפי החלוקה לפלוגות ולמח" לקות שהיתה קיימת בפלמ"ח. נפגשו עם ידידים ותיקים, הביטו בתמונות המשו" תפות מאותם הימים והחליפו בפעם המי" יודעי-כמה את אותם הזכרונות.

היה אפילו אחד שהתרגו למראה ההס" תערות על דוכני הסטיקים והקוקה-קולה. אברהם ("גינגי") שינפד, מהפלוגה המ" סייעת של הגרוד התשיעי, החליט לעזוב את המקום לאות מחאה. "מה זה?" רטן, עוד פיקניק אחד שעושים סטיקים וזו" ללים... אפילו לא שמו בד שחור עם גריתמיד ושמות חללי הפלמ"ח. מה יח" שבו הילדים, שלהם צריכים להנחיל את מורשת הפלמ"ח והערכים שלו? כשנשאל אותם פעם, מה הם זוכרים מכנס הפלמ"ח, הם יגידו שחילקו שם קוקה-קולה בחינם, אני שמו שלא הבאתי אותם לכאן..."

אבל הוא היה יוצא-דופן. מתחת לדגלי הקטיפה של הפלוגות ניתן היה לזהות את כל גיבורי עילות הפלמ"ח וילקוטי הכובים, החל מחיים זינגר גבה הקומה, מי שנושא עד היום את התואר "החבלן של הפלמ"ח", שחבש לכבוד המאורע את כובע הטמבל הישן שלו, וכלה באבירליש, בעל השפם הענק, שלוכותו נוקפות המ" שעשעות שבין האימרות שנולדו בפלמ"ח. רק מעטים מכירים אותו בשמו האמיתי — אליהו שמש.

לאטלאת הגיעו והצטרפו גם פנים חדי שות, כאלה שלא היו נוהגים לבוא בעבר למיפגשי הפלמ"ח. אה או נערכו המיפ" גשים האמיתיים. אנשים שלא ראו זה את זה עשר, עשרים ואפילו שלושים שנה, נפלו איש על צוואר רעהו, צחקו האחד ממראה חברו. חבורות של גברים החלו להפגש אחרי הנערות שהסעירו פעם את לבבותיהם, נדמה לראות אותן כסבתות המתגאות